

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 60/02-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2002 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Pravej Slovenskej národnej strany, zastúpenej komerčným právnikom JUDr. K. G., Ž., vo veci Metodického pokynu Ministerstva školstva Slovenskej republiky na vyplňanie pedagogickej dokumentácie z 31. októbra 2001 číslo 977/2001, ktorého realizáciou sa porušuje čl. 12 ods. 3 druhá veta Ústavy Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Pravej Slovenskej národnej strany **o d m i e t a** pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 8. februára 2002 doručené podanie Pravej Slovenskej národnej strany, zastúpenej komerčným právnikom JUDr. K. G., (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Ústavná sťažnosť proti Metodickému pokynu Ministerstva školstva SR na vyplňovanie pedagogickej dokumentácie zo dňa 31. 10. 2001 č. 977/2001-43“, ktorým požaduje od ústavného súdu prijať tento nález:

„Realizáciou článku 3 Metodického pokynu Ministerstva školstva Slovenskej republiky zo dňa 21. 10. 2001 číslo 977/2001-43 je porušovaná Ústava Slovenskej republiky

v článku 12 ods. 3 veta druhá, ktorá zakazuje všetky spôsoby nátlaku, smerujúce k odnáródňovaniu.

Článok 3 Metodického pokynu Ministerstva školstva Slovenskej republiky zo dňa 21. 10. 2001 číslo 977/2001-43 sa v budúcnosti nesmie uplatňovať v praxi.“

Sťažovateľ označil podanie ako ústavnú sťažnosť, hoci neuvádza konkrétne, podľa akého ustanovenia požaduje konanie pred ústavným súdom. Zdôvodňujúc včasnosť podania sťažnosti vychádza ústavný súd z predpokladu, že sťažovateľ požaduje konanie podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „základné práva a slobody“), ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd teda rozhoduje, či rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva a slobody fyzických osôb alebo právnických osôb.

Sťažnosť podala právnická osoba, ktorá sa domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva slobodne sa rozhodovať o svojej národnosti porušením zákazu uplatňovania všetkých spôsobov nátlaku smerujúcich k odnáródňovaniu. Ústavný súd uzavrel, že nerešpektovaním tohto zákazu môže dôjsť k porušeniu základného práva slobodne sa rozhodovať o svojej národnosti, avšak len vo vzťahu k fyzickej osobe, a nie aj k právnickej osobe, ktorú navrhovateľ reprezentuje.

Sťažovateľ namieta porušovanie čl. 12 ods. 3 druhej vety ústavy v časti zákazu všetkých spôsobov nátlaku smerujúcich k odnáródňovaniu, a to realizáciou článku 3 Metodického pokynu Ministerstva školstva Slovenskej republiky z 21. októbra 2001 číslo 977/2001-43 (ďalej len „metodický pokyn“).

Ústavný súd taktiež uzavrel, že keďže v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o porušení základných práv a slobôd a obsahom druhej vety čl. 12 ods. 3 ústavy nie je základné právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale zákaz adresovaný komukoľvek (všetkým), ktorého nerešpektovaním môže dôjsť k porušeniu základného práva upraveného v čl.12 ods. 3 ústavy, ale prvej vety, a nie druhej, ktorú označil navrhovateľ, nemôže v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhodovať „o porušovaní čl. 12 ods. 3 druhej vety ústavy“.

Sťažovateľ ním označenú „realizáciu“ článku 3 metodického pokynu bližšie nešpecifikuje, a to či ide o rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd pri posúdení tejto formulácie sťažovateľa vychádzal z toho, že sťažovateľ v prílohe svojej sťažnosti predložil nevyplnený formulár vysvedčenia s prečiarknutím voľného miesta za údajom „národnosť“, ktorý sťažovateľ zrejme považuje za realizáciu článku 3 metodického pokynu. Ústavný súd v tejto súvislosti uzavrel, že v konaní o individuálnej ochrane základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže vysloviť porušenie základných práv a slobôd bez vzťahu ku konkrétnej fyzickej osobe alebo právnickej osobe.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť navrhovateľa pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2002